

«ΓΙΑΝΝΗ, ΓΙΑΤΙ ΕΚΟΨΕΣ ΤΟΝ ΠΕΥΚΟ;»

ΣΩΣΤΕ ΤΟ ΕΝΑΠΟΜΕΙΝΑΝ ΠΡΑΣΙΝΟ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΡΑΦΗΝΑΣ!

ΟΧΙ ΑΛΛΑ ΔΕΝΤΡΑ ΘΥΣΙΑ ΣΕ ΕΝΑ ΕΡΓΟ ΧΩΡΙΣ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΙΚΗ ΑΔΕΙΟΔΟΤΗΣΗ!

Με νέα απόφαση του Δημοτικού Συμβουλίου Ραφήνας-Πικερμίου ([ΑΔΑ: ΨΗΓΩ16-Χ2Χ](#)) αποφασίστηκε η κοπή 8 δένδρων και 53 καλλωπιστικών θάμνων (κυρίως πικροδαφνών) στο χώρο μπροστά από το εκκλησάκι του Αγίου Νικολάου Ραφήνας (επί της οδού Αλ. Παναγούλη και του παραλιακού τμήματος από την οδό Καβουνίδου έως την οδό Αθηνών) λόγω «νέας διάνοιξης οδού» (κατασκευή πεζοδρομίου πλάτους 3 μέτρων από κυβόλιθο) στο πλαίσιο του έργου, που εκτελείται από το Υπουργείο Υποδομών και Μεταφορών σε προγραμματική σύμβαση με το Δήμο Ραφήνας-Πικερμίου και ανάδοχο την εταιρεία «INTRAKAT». Το έργο αυτό, κατά το μέρος που προβλέπει νέες διανοίξεις, εκτελείται παράνομα χωρίς προηγούμενη περιβαλλοντική αδειοδότηση. Σε εκτέλεση της απόφασης αυτής και παρά τις σχετικές εκκλήσεις των περιοίκων, τις προηγούμενες ημέρες κόπηκε ένα (το μεγαλύτερο) από τα 8 εναπομείναντα πεύκα στη γωνία των οδών Αλ. Παναγούλη και Μαυρογορδάτου, αντί να γίνει αντιστήριξή του αφού η κλίση του οφείλεται στις εκσκαφές του έργου. Πρόκειται για τα τελευταία πεύκα στην ακτογραμμή από τη Ραφήνα μέχρι το Μάτι, που σώθηκαν από την πυρκαγιά του 2018.

Με δύο προηγούμενες αποφάσεις του Δημοτικού Συμβουλίου του Δήμου Ραφήνας-Πικερμίου (ΑΔΑ: [671ΤΩ16-ΑΡ9](#) και [934ΞΩ16-ΖΞΔ](#)) έχουν ήδη κοπεί συνολικά 36 δέντρα (πεύκα και αλμυρίκια) και 13 καλλωπιστικοί θάμνοι (πικροδάφνες) στο παράκτιο μέτωπο Αγ. Νικολάου - Μπλε Λιμανάκι Ραφήνας. Στο πλαίσιο του ίδιου έργου, κυριολεκτικά «κουτσουρεύτηκε» το μεγάλο αλμυρίκι στο Μπλε Λιμανάκι που είχε υιοθετηθεί και στολίστηκε χριστουγεννιάτικο από τους κατοίκους τον Δεκέμβριο 2021 ([εδώ](#)), καθώς και το γωνιακό αλμυρίκι πάνω στην ίδια διάνοιξη (βλ. φωτο πριν & μετά). Τα αλμυρίκια αυτά, παρότι κήκαν από την πυρκαγιά της 23.7.2018, κατάφεραν να ξαναπετάξουν φύλλωμα.

Μέχρι σήμερα δεν έχει φυτευθεί αντισταθμιστικά κανένα νέο δέντρο ενώ τα νεαρά φυτά που φυτεύθηκαν κατά την υποτιθέμενη «ανάπλαση» στο χώρο της διάνοιξης του παράνομου διάδρομου στο Μπλε Λιμανάκι, διάνοιξη η οποία σταμάτησε μετά από κινητοποίηση των κατοίκων, έχουν αφεθεί απότιστα και συντηρούνται με δαπάνη και φροντίδα των κατοίκων.

Διεκδικούμε την προστασία του πρασίνου γύρω από το εκκλησάκι του Αγίου Νικολάου, που αποτελεί τοπόσημο της Ραφήνας και μέρος της ιστορικής της κληρονομιάς, αλλά και σε όλο το παράκτιο μέτωπο μέχρι το Μπλε και το Πράσινο Λιμανάκι.

Τα δέντρα (και εν γένει το πράσινο) είναι πολύτιμα γιατί προσφέρουν σκίαση στους περαστικούς και φωλιές στα πουλιά, συνεισφέρουν στο μικροκλίμα και αποτελούν το σπουδαιότερο κεφάλαιο για την ποιότητα ζωής των κατοίκων και «ασπίδα» απέναντι στην κλιματική κρίση και τις επιπτώσεις της. Αυτό αποδίδεται με αριστοτεχνικό τρόπο στο ποίημα «Η κατάρα του πεύκου» του εθνικού μας ποιητή Ζαχαρία Παπαντωνίου (1877-1940) ήδη εδώ και έναν αιώνα:

«Γιάννη, γιατί έκοψες τον πεύκο;
Γιατί; Γιατί;»
Αγέρας θα 'ναι, λέει ο Γιάννης
και περπατεί.
Ανάβει η πέτρα, το λιβάδι
βγάνει φωτιά.
Να 'βρισκε ο Γιάννης μια βρυσούλα,
μια ρεματιά!
Μες το λιοπύρι, μες στον κάμπο

να ένα δεντρί...
Ξαπλώθη ο Γιάννης αποκάτου,
δροσιά να βρει.
Το δέντρο παίρνει τα κλαριά του
και περπατεί!
Δεν θ' ανασάνω, λέει ο Γιάννης,
γιατί, γιατί;
«Γιάννη, πού κίνησες να φτάσεις;»
«Στα δυο χωριά.»
«Κι ακόμα βρίσκεσαι δω κάτω;
Πολύ μακριά!»
«Εγώ πηγαίνω, όλο πηγαίνω.
Τι έφταιξα εγώ;
Σκιάζεται ο λόγκος και με φεύγει,
γι' αυτό είμαι δω.
Πότε ξεκίνησα; Είναι μέρες...
για δυο, για τρεις...
Ο νους μου σήμερα δε ξέρω,
τ' είναι βαρύς».
«Να μια βρυσούλα, πιε νεράκι
να δροσιστείς».
Σκύβει να πει νερό στη βρύση,
στερεύει ευθύς.
Οι μέρες πέρασαν κι οι μήνες,
φεύγει ο καιρός,
Στον ίδιο τόπο είν' ο Γιάννης,
κι ας τρέχει εμπρός...
Να το χινόπωρο, να οι μπόρες,
μα πού κλαρί;
Χτυπιέται ορθός με το χαλάζι,
με τη βροχή.
«Γιάννη, γιατί έσφαξες το δέντρο,
το σπλαχνικό,
που 'ριχεν ίσκιο στο κοπάδι
και στο βοσκό;»
Ο πεύκοςμίλαε στον αέρα
- τ' ακούς, τ' ακούς;-
και τραγουδούσε σα φλογέρα
στους μπιστικούς.
«Φρύγανο και κλαρί του πήρες
και τις δροσιές
Και το ρετσίνι του ποτάμι
απ' τις πληγές.
Σακάτης ήτανε κι ολόρθος,
ως τη χρονιά,
Που τον εγκρέμισες για ξύλα,
Γιάννη φονιά!»
«Τη χάρη σου ερημοκλησάκι,
την προσκυνώ,
Βόηθα να φτάσω κάποιαν ώρα
και να σταθώ...

Η μάνα μου θα περιμένει
κι έχω βοσκή...
Κι είχα και τρύγο... Τι ώρα νάναι
και τι εποχή;
Ξεκίνησα το καλοκαίρι
-να στοχαστείς-
Κι ήρθε και μ' ήβρε ο χειμώνας
μεσοστρατίς.
Πάλι Αλωνάρης και λιοπύρι!
Πότε ήρθε; Πώς;
Άγιε, σταμάτησε το λόγγο,
που τρέχει εμπρός.
Άγιε, το δρόμο δεν τον βγάνω
-με τι καρδιά;-
Θέλω να πέσω να πεθάνω,
εδώ κοντά.»
Πέφτει σα δέντρο απ' το πελέκι...
βογκάει βαριά.
Μακριά του στάθηκε το δάσος,
πολύ μακριά.
Εκεί τριγύρω ούτε χορτάρι,
φωνή καμιά.
Στ' αγκάθια πέθανε, στον κάμπο,
στην ερημιά.-